

РЕШЕНИЕ

№ 7098

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4259** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на А. С. К., чрез пълномощник адв. К., против заповед № 52/16.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която на основание чл. 108 и чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и влязло в сила решение № 3484 от 01.07.2020г. по адм. дело № 3652/2020г. на Административен съд София-град, потвърдено с решение № 1275 от 01.02.2021г. по адм. дело № 10337/2020г. на Върховен административен съд, е прекратено, считано от 16.02.2021г. служебното му правоотношение на длъжност „директор“, с ранг III старши, Дирекция „Финансова“ в ДФ „Земеделие“.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, постановена в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. По същество се твърди, че не е налице приетото от органа материалноправно основание за прекратяване на служебното правоотношение. Сочи се, че служителят се е явил лично в администрацията на ДФЗ в двуседмичния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, депозирал е нарочна молба за възстановяване на предишната длъжност в изнесен портал пред сградата на фонда (изнесено външно деловодство), но не му е издаден пропуск за достъп до сградата. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът – изпълнителният директор на Държавен фонд „Земеделие“, чрез процесуални представители юрк. К. и юрк. Л., оспорват основателността на жалбата. Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че с решение № 3484 от 01.07.2020г. по адм. дело № 3652/2020г. по описа на Административен съд София-град, потвърдено с решение № 1275 от 01.02.2021г. по адм. дело № 10337/2020г. по описа на Върховен административен съд, е отменена заповед № 75/13.03.2020г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, с която е прекратено служебното правоотношение с А. С. К. за длъжността директор на дирекция „Финансова“ в ДФЗ, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл – обективна невъзможност. Решението на АССГ е влязло в сила на 01.02.2021г.

Не се спори също така, че подаването на документи в ДФ „Земеделие“ от външни лица става в изнесено външно деловодство, което се намира пред административната сграда на фонда, както и че на 05.02.2021г. в това външно деловодство е депозирана молба, заведена с вх. № 02-6500/766/05.02.2021г. /л. 35-36 от делото/. Тази молба, озаглавена „Молба за възстановяване на заемана длъжност“, е адресирана до изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ и е подписана от жалбоподателя К., като в нея е посочено, че на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл А. К. се явява днес, 05.02.2021г. в 9:00 часа в Държавен фонд „Земеделие“, като моли да бъде издадена заповед за възстановяването му на длъжността, която е заемал преди издаването на отменената от съда заповед за прекратяване на служебното му правоотношение. Към молбата са приложени заверени копия от цитираните съдебни решения, както и оригинала на служебната книжка на държавния служител.

Съгласно данните, съдържащи се в представената по делото докладна записка, изготвена от директора на Дирекция „АСО“ в ДФЗ, молбата е входирана на ръка, тъй като в деловодната система „А.“ няма сканирана обратна разписка. Молбата е входирана от деловодител Г. Д. Р.. При депозиране на документи в деловодството на ДФ „Земеделие“ не се изисква документ за самоличност, респективно пълномощно от лицето, което фактически депозира документа.

Между страните не се спори също така, а и това се установява от изложеното в посочената докладна записка /л. 95 от делото/, че достъпът до сградата на ДФЗ е с пропускателен режим 24 часа в денонощието и се осъществява от денонощна въоръжена охрана 365 дни в годината, съответно на 05.02.2021г. достъпът до сградата е бил с пропускателен режим. На 05.02.2021г. не е издаван пропуск до сградата на лицето А. С. К. и не е регистриран в тетрадката за посетители на входа на сградата на ДФ „Земеделие“. В периода 02.02.2021г. – 15.02.2021г. лицето А. С. К. не е регистрирано като посетител в сградата на ДФЗ в тетрадката за посетители на входа на сградата.

Видно от приложеното към докладната записка копие на регистрационна карта /л. 96 от делото/ на 05.02.2021г. в 9:01 часа е регистриран документ - „молба по решение № 3494 от 2020 по адм. д. № 3652/2020“ от А. С. К., насочена към изпълнителния директор на ДФЗ, заведена с рег. инд. 02-6500/766. На 05.02.2021г. в 14:41 часа тази молба е препратена на „Изпълнител 12. Дирекция Човешки ресурси“.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Инструкция за контролно-пропускателния режим в сградата и прилежащия двор на ДФ „Земеделие“, утвърдена от ответника, достъпът на външни лица до сградата и двора на ДФЗ се извършва след регистрирането им от дежурния

служител от охраната на пост № 1, а според чл. 8, ал. 1 и 2 от същата инструкция допускането на външни посетители на ДФЗ от служител от охраната на пост № 1 се извършва след разрешение на служител на ДФЗ. Служителят от охраната регистрира външния посетител с отбелязване на трите имена на посетителя, организацията, отдела и служителя, при който отива, дата, час на влизане и излизане от сградата, както и подпис на служителя, който ги придружава, след което им издава временен пропуск срещу представяне на лична карта.

По делото е разпитан в качеството на свидетел служителът, който на 05.02.2021г. е входирал молбата на жалбоподателя. От показанията на Г. Р. се установява, че същата не си спомня за случая, на ден обработва доста молби, не мисли, че някога е виждала А. К..

С оспорената в настоящото производство заповед № 52/16.02.2021г., издадена на основание чл. 108 и чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е прекратил, считано от 16.02.2021г., служебното правоотношение с А. С. К., тъй като държавният служител не се е явил да заеме реално предишната длъжност в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно правомощията му по чл. 10, т. 9 от Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“, в установената от закона форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Заповедта обаче е постановено в нарушение на материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда и държавният служител не се яви да заеме предишната длъжност в срока по чл. 122, ал. 1.

Разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Нормата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е императивна и неспазването ѝ има за последица прекратяване на служебното правоотношение по реда на чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

В конкретния случай съдебното решение на АССГ е влязло в сила на 01.02.2021г., на която дата е постановено потвърждаващото го решение на ВАС. Следователно двуседмичният срок е изтекъл на 15.02.2021г. На 05.02.2021г., т.е. в преклузивния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл жалбоподателят е подал молба вх. № 02-6500/766/05.02.2021г. до органа по назначаването за възстановяване на предишната длъжност. Тази молба е депозирана в изнесено външно деловодство, което се намира пред административната сграда на ДФ „Земеделие“, като видно от приложената регистрационна карта молбата е насочена към дирекция „Човешки ресурси“. Съдът приема, че молбата е подадена лично от жалбоподателя, доколкото в самата молба изрично е заявено личното му явяване в ДФ „Земеделие“ в 9:00 часа на 05.02.2021г. и готовността му веднага да започне да изпълнява задълженията си. Освен това към

молбата е приложена служебната му книжка в оригинал. Житейски нелогично е трето лице да е подало молбата, при положение че е имало вероятност жалбоподателят да бъде поканен веднага да започне работа, както и е житейски нелогично жалбоподателят да повери оригинала на служебната си книжка на трето лице. В. ответникът не оспорва факта, че е налице такава молба, както и че тази молба е подадена лично от жалбоподателя. Неговата теза е, че жалбоподателят не се е явил да заеме реално предишната длъжност в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, т.е. че физически не се е явил в администрацията на ДФ „Земеделие“. В подкрепа на това се позовава на данните от цитираната докладна записка, че за периода 02.02.-15.02.2021г., т.е. в двуседмичния преклузивен срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, лицето А. К. не е регистрирано като посетител в сградата на ДФ „Земеделие“ в тетрадката за посетители на входа на сградата.

Спорният въпрос по делото е дали подаването на молба е достатъчно, за да се приеме, че К. се е явил на работа и е демонстрирал желание да заеме длъжността, на която е възстановен. От събраните по

делото доказателства се установява, че К. добросъвестно е направил опит да заеме длъжността, на която е възстановен, подавайки нарочна молба в изнесено външно деловодство пред административната сграда на ДФ „Земеделие“. Тъй като достъпът до сградата е с пропускателен режим, съобразно чл. 8, ал. 1 от Инструкция за контролно-пропускателния режим, достъпът на външни посетители се извършва след разрешение на служител на ДФ „Земеделие“, едва след което служителят от охраната регистрира външния посетител и му издава временен пропуск. Ответникът не твърди, а и не ангажира доказателства, че има специално разписана процедура за допускане до работа на възстановен служител. При това положение важат правилата за допускане на външни посетители, което означава, че на практика възстановеният служител няма да има достъп до сградата, ако не получи разрешение от служител на фонда. С други думи, упражняването от страна на възстановения служител на правата, придобити по силата на съдебното решение, ще зависи от волята на трето лице, което не е целта и смисълът на закона.

Действително разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл обвързва правото на възстановяване с активно поведение от страна на държавния служител. Задължение на ответника обаче е да осигури необходимите условия, за да може възстановеният служител да започне реално да изпълнява служебните си задължения. В случая не се доказва, че това е направено от органа по назначаването, с което той е нарушил основен принцип, залегнал в АПК, а именно принципа на съразмерност - чл. 6 АПК. Ответникът не твърди и не ангажира доказателства, че молбата за възстановяване на предишната длъжност е администрирана и обработена от дирекция „Човешки ресурси“, че жалбоподателят е потърсен от дирекцията, както и че въобще е налице произнасяне по нея от органа по назначаването. От друга страна, видно от писмото на главния секретар на ДФ „Земеделие“ до А. К., с което последният е уведомен, че служебната му книжка е оформена във връзка с прекратяване на служебното му правоотношение с оспорената в настоящото производство заповед, очевидно молбата от 05.02.2021г. е достигнала до администрацията на фонда, тъй като именно към нея е бил приложен оригиналът на служебната книжка на жалбоподателя. Ответникът е създал пречки пред жалбоподателя, за да започне да изпълнява служебните си задължения, поради което съдът намира, че в случая с подаване на молбата за възстановяване на работа К. е спазил законовите изисквания.

От приобщените по делото доказателства следва да се приеме, че жалбоподателят се е явил в администрацията на ДФ „Земеделие“ в рамките на цитирания преклузивен срок, но ответникът не му е осигурил възможност да заеме работното си място на заеманата преди уволнението длъжност, с което е нарушил основния принцип да упражни правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо (чл. 6, ал. 1 от АПК) и разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл.

Неоснователни са доводите на ответника, че в законния срок по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл възстановеният служител не е предприел действия по реалното си явяване на работа. Както беше посочено, възстановяването на служебното правоотношение след уважаване на оспорването на заповедта за прекратяването му не настъпва автоматически, а при наличието на няколко законоустановени предпоставки: 1.) отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, и 2.) служителят да се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния акт или на съдебното решение. За да настъпи ефектът на възстановяване на служебното правоотношение, посочените предпоставки трябва да са налице кумулативно, т. е. липсата на която и да от тях има за последица невъзстановяване на служебното правоотношение. В конкретния случай изискванията на закона са изпълнени. Заложеният смисъл в явяването на възстановения служител в съответната администрация е, че той се възползва от реституиращото го решение. Възможността за осъществяване на втората предпоставка е дадена изцяло на неправомерно уволнения. По смисъла на закона, "явяването" трябва да стане в съответната администрация. Най-ограничителното тълкуване приема, че уволненият служител трябва физически да се яви на мястото като предметно обозначение, на което упражнява дейността си преди уволнението. Действително при действия съобразно това тълкуване, уволненият ще изпълни изискванията на закона за "явяване". Законът обаче не използва предметност за целта на "явяването", което води до съвсем други изводи за по-широки възможности за осъществяването ѝ, т. е. буквалното тълкуване свежда "явяването" само до определени физически действия в рамките на строго ограничена предметност, които имат своята сила, но не могат да игнорират други начини, например уведомяване по телефона или подаване на писмена молба в рамките на законовия срок. В конкретния случай жалбоподателят ясно и недвусмислено е демонстрирал желанието си да се върне на работа след отмяната на незаконното уволнение в посочения в чл. 122, ал. 1 от ЗДСл срок, като е подал писмена молба на 05.02.2021г., с което е спазил срока и е изпълнено изискването на втората предпоставка. В този смисъл решение № 2286 от 18.02.2019г. по адм. дело № 3827/2018г. на ВАС, V отд.; решение № 12316 от 06.10.2020г. по адм. дело № 7747/2020г. на ВАС, V отд.

По изложените съображения оспорената заповед е материално незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. К. заповед № 52/16.02.2021г. на изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да заплати на А. С. К. ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 700 /седемстотин/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: